

IN MEMORIAM

Typisch Tine: wat je ziet is wat je krijgt

‘**W**y sêge ‘t soa’t ‘t is en at ‘t ‘n keer búttende lyntsys is, dan hindert dut niks.’ In plat Bildts, recht voor zijn raap, ‘met ‘e bek in baide hannen’. Tine van der Feen-Wassenaar ten voeten uit. Een „bruoit frouminsk” met pit, levenslustig, belangstellend, volks, no nonsens: Wat je ziet, is wat je krijgt. Een grote vrouw, letterlijk en figuurlijk niet te missen en aanwezig, met een luide stem, grote mond en een nog groter hart. Waar Tine was, was reuring. Het Bildt nam op 19 september afscheid van Beppe Tine.

Haar wieg stond in Sint Jacobiparochie. Toen mem Japke op 21 april 1948 moest bevallen deed ze dat in het achterhuis van de boerderij. En dat was maar goed ook want was haar dochter in het voorhuis geboren, dan was ze geen rasechte Bilkert geweest. Dwars door het boerenspul van Krist en Japke Wassenaar liep de gemeentegrens en de achterkant viel net op de ‘hailige Bildtse grônd’.

Tine groeide op in een gezin dat van aanpakken wist. Met haar ijzersterke grote lichaam en handen als kolenschoppen deed ze bij het zware werk op het land niet onder voor haar twee grote broers. Na de lagere school ging ze naar de huishoudschool in Harlingen.

Dan ontmoet ze Fedde van der Feen, hoteldebotel raakte ze van die leuke kerel. En ook al was hij zeven jaar ouder, hij moest het worden. Ze trouwden en kregen twee jongens, Arjen in 1975 en Christiaan in 1978.

De mannen kijken terug op een heerlijke jeugd vol ‘apeliefde’. Wat dat is? Typisch Tine: een beetje ruig, stoeien, duwen, maar oh zo liefdevol. Ze genoot van haar mannen en later net zoveel van haar kleinkinderen waar ze veel op paste.

Fedde en Tine waren bekende dorpsmensen in Sint Jacobiparochie. Hij was postbode en zij maakte schapenkaasjes die aan huis werden verkocht. Fedde was ambulante kelner, en samen gingen ze obern en zwaaiden de scepter als de baas van café de Aardappelbeurs op vakantie was. Ook dan was het een vrouw van stavast. Lastige klanten bonden gauw in als Tine in actie kwam. „De eerste man wer’t ik



Tine van der Feen-Wassenaar (1948-2017)

bang foer bin mot nag geboren worre”, zei ze dreigend maar vriendelijk.

Tine was actief bij de kegelclub en het kaatsen. Altijd gezellig, maar ook daar: Als het haar niet zinde, maakte ze het wel op zo’n manier duidelijk dat het geen vragen overliet.

Belangrijk in haar leven was muziek. Ruim dertig jaar zette ze zich in voor het Hollandse lied. Bij Holland FM en nog zo’n twintig jaar bij de lokale Radio Eenhoorn. Toen haar Fedde op 68-jarige leeftijd overleed, stortte Tine – die wars was van klagen en ‘krimmenere’ – zich nog meer op haar radiowerk.

Bij Eenhoorn was ze gastvrouw, regisseuze en programmamaakster in een. Het verzoekplatenprogramma, met het liefst kneiters van Hollandse hits. De rubriek *Koken met Tine* of haar bekendste programma *Typisch Tine* waarin ze op haar eigen wijze een vermakelijk uur vulde met ‘harsensskrâbe en nander in ‘e bek hange’.

Tine stond altijd en graag klaar voor haar medemens. Voor zieken, mensen in nood. Ze kwam zo weken achtereen langs om te helpen, ging mee naar het ziekenhuis of regelde een pan eten. Toen Tine vorig jaar ongeneeslijk ziek bleek, kwam iedereen voor haar in actie. Met lieve dingen, steunbetuigingen en actie om haar laatste wens in vervulling te laten gaan. Nog een keer *Typisch Tine*, maar dan nu in de XXL-versie. Er kwam een groot feest, met bekende artiesten van het levenslied. Nog een keer „sêge soa’t ‘t is.” Nog een keer „búttende lyntsys”. Toen was het klaar.

ELIZABETH VOGELZANG